

Constanța Cornilă*

POEZIA

Poezia aceasta
 Își scutură umerii
 De prea multă răceală!
 În jur, câteva ploii
 Caută silabe fierbinți
 Să se topească în ele –
 E greu, doar una se
 Mișcă rotund în jurul
 Unei inimi.
 Încearcă să se ascundă
 De apa ce-ar putea
 În zori, s-o ucidă.

LA CE ORĂ

Dacă știți la ce oră
 Pot să ating cuvintele – cheie,
 Treziți-mă!
 E miezul nopții –
 Ziua nu găsesc nicicum
 Strop de conversație
 Cu niciun copac.
 E prea mult umblet în jur
 Și călătoresc fără țintă
 Peste întrebări fără răspuns
 Despre aceeași lecție.

ÎN AȘTEPTARE

A murit aseară cărarea
 Și muntele plânge
 De lipsa pământului
 Destinat înălțării.
 Se clatină o zare

* S-a născut la 24 octombrie 1949, comuna Urechești, județul Vrancea. În perioada 1982 – 1988 a frecventat Cenaclul literar *Orizont* din Focșani, iar din 2002 a devenit membră activă a Cenaclului literar *Duiliu Zamfirescu* din aceeași localitate. În 1983 a obținut premiul *România. Plai de Aur*, iar trei ani mai târziu *Premiul I* pentru poezie (Bârlad, 1986). Autoare a cinci cărți de poeme, după cum urmează: *Anotimpul cinci* (Galați, Ed. Porto – Franco, 1994); *Arhitectura sufletului* (Focșani, Ed. Salonul Literar, 2000); *Alergarea luminii* (Focșani, Ed. Salonul Literar, 2005); *Poezii* – ediție liliput (Focșani, Ed. Zedax, 2006); *Aleea scrisorilor* (Focșani, Ed. Andrew, 2008); Prezentă cu 22 de texte în „*O antologie literară*”, Râmnicu Sărat, Editura Valman, 2007. Despre poezia acesteia au scris: Florin Muscalu (1994), Culiță Ion Ușurelu (2002), Victor Sterom (2007, 2008), Dinu Mirea și Emilian Marcu (2008).

În așteptarea cuvintelor
 Ce s-ar combina
 Pe această scară –
 Pe care, tocmai,
 Lumina coboară...

CALCUL NEMURITOR

Avem ceva de împărțit
 Cu ceasornicul acesta
 Ce s-a mutat de la naștere
 În mișcarea noastră...
 Cu aceeași înclinare
 A trupului către lumină.
 Ne fixăm mai bine
 Zarea spre care
 Aspirăm fiecare;
 Stau clopotele la rând
 Să ne-aștepte bătaia lor tandră
 Către o insulă nemuritoare.

O CĂLĂTORIE

Mă duc peste
 Două-nserări
 Unde n-am fost niciodată
 Decât într-un vis
 Botezat de bătrâni altădată
 Acolo m-așteaptă
 Cercuri negre
 Spre a le calcula aria
 Cu propria-mi stingere
 Mă duc în cealaltă parte a pământului
 Unde se joacă de-a muritul.
 Pașii s-au plictisit
 De același răsărit
 Din care se naște asfințitul
 Am aici o cumpănă nouă
 Să-mi construiesc o călătorie
 Ce face unghi drept
 Cu pasărea Phoenix

PRIMUL SĂRUT

O pasăre albă
 Lângă o fântână
 Apoi aleargă
 Către un suflet
 Care plânge
 Necunoscându-i direcția –
 Doar plutirea
 Unui început.

DEFINIȚII

Noaptea – acest apus
 În exces
 Trezește timpul,
 Măsura pașilor noștri
 Când nașterea
 - ca un strigăt
 al luminii –
 lasă sărutul
 să devină
 un semn al trădării;
 și iubirea
 să devină
 cealaltă forță a urii
 la ora când tinerețea
 e o masă
 fără cusur (în rotunjirea ei).
 Unde norocul
 poartă pe frunte
 gramul cel mai scump
 al unui bun
 ce nu se (mai) vinde.

CIRCUMSPECȚIE

S-au răsturnat
 Mai multe vase
 Pline cu bățalii
 Câștigate;
 Aplecată peste istoria mea
 m-am bucurat
 fără să mă vadă
 prietenii.
 Știu că sunt triști
 pentru fiecare
 săritură peste bară;
 am deschis demult
 în suflet o școală
 să-mi urmărească
 scrisul fiecărei mișcări
 pentru a nu cădea
 în cealaltă parte
 a traiectoriei mele.

VRAJBĂ

Sarpele din cercul mișcării
 Se strecoară pe sub coloane de aer
 Invadând auzul, cu idei confuze.
 Se stârnește chiar
 Un vânt puternic
 măturând ultima treaptă
 a echilibrului
 dintre două respirații,
 până atunci, simetrice.

NU

Nu trebuie
 antrenat izvorul
 la gâlceava noastră.
 Au coborât perdele cenușii
 peste arbori,
 ceva a perturbat
 cântecul naturii.
 Păsările se agită
 Înșirându-se ordonat
 În semn de protest.

STRIGĂT

Astăzi strig
 Pe nume pietrele.
 Privire!
 Tăcere!
 Iubire!
 Le-adun
 într-o plasă
 de aer,
 să le port
 mai ușor
 la singurul proces,
 unde martor
 e o singură pasăre...

